

ἀσπίδα τὴν κιθάραν τοῦ ματαίως εἰς τὴν μάχην
προτείνει οὗτο· ἔντρομος, ματαίως ἡ φωνὴ τοῦ
κηρυττεῖ, πῶ καταπατοῦν τὰ δίκαια πολίτου·
ἐκεῖνοι πληγὰς πάντοτε ἐντρίβουν σφοδρότερας
κ' εἰς τῶν τριῶν τὰς κεφαλὰς, τὰς ῥάχεις, τὰς
(γαστέρας.

Ὅσον ὁ κτύπος ἦν σφοδρὸς, τόσον σφοδρὸς κ' ὁ
(γέλως

τῶν κορασιῶν, αἵτινες πρὶν ἤκουον τὸ μέλος
τῶν δερμμένων αἰοδῶν μεθ' ἡδονῆς ὁμοίας·
ἀλλὰ ὁ γέρον των πατὴρ ἀκούων συναυλίας
ἀπὸ πλατέα στοματὰ διηνεκῶν γελώτων
τὰ ὄνειρά του ἔχασε ἔς τὸν ὕπνον τοῦ τὸν πρῶτον
καὶ μετὰ τὸν σκοῦρον ἐγερθεὶς θυμοῦ φωνὴν ἐκ-
(βάλλει·

τοῦ γερωντίου· στιβαρὸς ὁ γρῆνθας συνεστάλη
κ' εἰς τὰς θείας προσενεγκίων μι·ρά·φιλοφροσύνας
μὲ δάκρυα τὰς ἔφερεν εἰς τὰς ἐρήμους κλίνας.

Κ' οἱ κυμασταὶ τοὺς ῥαβδισμοὺς δὲν ὑπεφέρουν
πλέον·

τὰ ἔχνη τῆς φυγῆς δηλοῦν τὸ αἶμα ῥυθὸς ῥέον·
ἡ συντριβεῖσα αὕτη ρίς τοῦ ὑπαλλήλου ἦτο·
ὁ δυστυχὴς τὸν κύμαν τοῦ ἀείποντος ἐνθυμεῖτο.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ἐνθυμεῖσαι.

Ἐνθυμεῖσαι, ποῖν ἴδωμεν ἔτι
τὰ ἀκάνθας τοῦ βίου αὐτοῦ,
πρὶν γνωρίσωμεν λύπας θνητοῦ,
ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνα τὰ ἔτη;

Πρὶν ἔς τὸ μέτωπον φέρωμεν χεῖρα,
πρὶν τὸ βλέφαρον γίν' ἐρυθρόν,
πρὶν τὸ δάκρυ κυλίσῃ λαμπρόν,
πρὶν χάρις ἡμῖν στονους ἢ πείρα;

Πῶ, τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς ἐμειδία,
πῶς προσέφερεν ἄνθη ἡμῖν,
ὅπως πλέκωμεν πᾶσαν στιγμὴν
τῶν ἐρώτων στεφάνους μὲ λα!

Ἐνθυμεῖσαι; ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι·
ἐκ τοῦ νοῦ μου οὐδὲν σ' ἀποσπᾷ.
ναυαγός, δὲν ὁ σάλος κυττά,
εἰς τὴν μνήμην σου, ναί, θά κρατοῦμαι.

Ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ, ἐγὼ μάτην
ἐκτοτε ὄναρ τοιοῦτον ζητῶ·
ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ ἐν κρυπτῶ,
θὰ διώκῃς μικρὸν τὴν ἀπάτην.

ΚΙ. ΚΑΜ . . .

Τὰ δύο ἄνθη.

I

Ἡμέρα γλυκεῖα
ἀνοίξεως ἦτο·
ἐπάνω εὐδία
καὶ κάτω σιγή.

Λαμβάνω μ' ἀγάπην
ἀνθῶν δύο σπόρους,
κ' εἰς εὐξενον δάπιν
τοὺς ἐκρυψ' ἡ γῆ.

Ἀλλήλων πλησίον
μετὰ τινα χρόνον
ἀνεῦρον δακρύων
τὰ ἄνθη χλωρά.

II

Νῦν εἶναι χειμῶνος·
—τὸ ἔαρ παρῆλθεν—
ὠρύεται στόνος
ἀγρίου βορρᾶ.

Ὁ ἄνεμος πνέει,
σωρεύονται νέφη·
ἐν ἄνθος μου κλαίει·
θὰ παύσῃ νὰ ζῇ;

ὦ! μὴ τὸ μαράνη
πνοὴ τοῦ ἀνέμου,
εἰ δὲ θ' ἀποθάνῃ
καὶ τᾶλλο μαζύ.

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Δύο Ἀγγλοὶ ἐστοιχημάτισαν.
Κοινὸν, κοινότατον ὥσει ἔλεγον· δύο
ἐφημεριδογράφοι ἐξυβρίσθησαν, δύο μαθη-

ταὶ τοῦ Γυμνασίου ἔκκλιναν στίχους, δύο ὑποψήφιοι ἀπέτυχον, δύο συνδρομηταὶ τοῦ Ἰλισσοῦ δὲν ἐπλήρωσαν κτλ.

Ἄλλ' ἄς ἰδῶμεν τὸ στοίχημα.

Ἐστοιχημάτισαν τρεῖς πρῶτος θ' ἀποθά-
νη· ὁ ἐπιζήσας ἐμελλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν
οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος μέγα τι χρη-
ματικὸν ποσόν.

Ἡμέραν τινὰ . . . ἄλλ' ἐλησμόνησα νὰ
γνωστοποιήσω τὰ ὀνόματά των ὠνημά-
ζοντο Τζῶν καὶ Διξ. Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν
ὁ Τζῶν ἐπεσεν ἀσθενής, τὴν ἐπαύριον ἔ-
χασε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν ἐπαύριον ἐ-
ψυχομάχη.

— Πόσας ὥρας θὰ ζήσῃ ἀκόμη; ἐρω-
τᾷ ὁ Διξ τὸν ἱατρόν. — « Ἐν τέταρτον. »
Καταβρίκει ὁ Διξ εἰς τὸν κλῆπον καὶ προ-
μνηθεύεται μέγα σχοινίον. — Πόσα λεπτά
ζῇ ἀκόμη ὁ Τζῶν; φωνάζει ἐκ τοῦ κλῆ-
που. — Δέκα λεπτά. — Καλῶς καὶ δέ-
νει τὸ σχοινίον εἰς κλάδον δένδρου. —
Πόσα λεπτά ζῇ ἀκόμη; — Ἑπτὰ. Ἀνα-
βαίνει ἐπὶ ἑδρας καὶ περὰ τὸ σχοινίον εἰς
τὸν λαιμὸν του. — Πόσα λεπτά ζῇ ἀκό-
μη; — Πέντε . . .

Ἀπωθεὶ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ἑδραν, τα-
λαντεύεται ἐκκρεμῆς καὶ ἀποθνήσκει δύο
λεπτά πρὸ τοῦ Τζῶν, καὶ κερδίζει οὕτω
τὸ στοίχημα.

Ὁ Ἀγγλος, ὅταν δὲν ἀνταγαπᾶται, νο-
μίζει ἑαυτὸν προσβεβλημένον.

Ὁ Ἰταλὸς εἶναι κατατεθλιμμένος.

Ὁ Ἰσπανὸς ἀπαρηγόρητος.

Ὁ Γερμανὸς παρηγορεῖται ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

Ὁ Γάλλος εἶναι ἤδη παρηγορημένος.

Ὁ Ἀθηναῖος γίνεται ποιητής.

Ὁ ποιητής — Ἀχ! φίλε μου, μὲ ἔκλειψαν

Ὁ φίλος του — Συμπάσχω καὶ ἐγὼ

Ὁ ποιητής — Τοὺς στίχους μου!

Ὁ φίλος του — Τὸν κλέπτειν σου ἐ-
λεεινολογῶ.

Ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐνοχλούμενος
ὑπὸ φλυαρίου τινός, ὅστις, κρατῶν αὐτὸν
ἐκ τοῦ γενείου, ἐκ τῶν ἱματίων καὶ διὰ
τῆς χειρὸς τύπτων ἐπὶ τοῦ ὤμου, διηγεί-
το ἐπὶ ὀλοκλήρως ὥρας διάφορα ληρήμα-
τα, ἐπαναλαμβάνων πολλάκις:

— Δὲν εἶναι θαυμαστὸν τοῦτο, Ἀρι-
στότελες;

— Ὅχι, ἀπήντησε, δὲν εἶναι. Θαυμα-
στὸν εἶναι, πῶς ὁ ἔχων πόδας σὲ ὑπομένει.

Ἡρωτήθη ποτὲ ὁ Μίλτων ἂν θὰ διδά-
ξῃ ξένας γλώσσας εἰς τὰς θυγατέρας του.

— Εἰς τὴν γυναικα ἀρετὴ ἤδη εἶναι
μία γλώσσα, ἀπήντησε.

Κυρία τις τόσῳ λεπτῇ ἦτο περὶ τὸ κε-
φάλαιον τῆς σεμνότητος, ὥστε ἐπέπληττε
τὸν διευθετοῦντα τὴν βιβλιοθήκην αὐτῆς,
διότι ἔθεσεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως τοὺς
ἄρρενας καὶ θήλεις συγγραφεῖς.

Εἰς λαμπρὸν τινα χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔ-
διδεν ὁ Βασιλεὺς Λεοπόλδος, κύριός τις
κομψὸς προσεκάλεσε, χωρὶς καλῶς νὰ πα-
ρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον, κυρίαν τινὰ διὰ
νὰ χορεύσῃ. — Κύριέ μου, ἀπήντησεν αὐτῇ,
ἐκάματε τὰ στιβάλλιά μου τόσῳ στενὰ,
ὥστε ἀδύνατον μ' εἶναι νὰ χορεύσω.

Κυρία τις ἔλεγεν εἰς νέον ὑψηλοῦ πολὺ
ἀναστήματος.

— Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἄνδρα
τόσῳ ὑψηλόν.

Ὁ νέος ἐταράχθη, ἀλλ' ἠγάπα τὴν Κυ-
ρίαν καὶ προσεπάθει ν' ἀνταγαπηθῇ, ὅπερ
καὶ κατώρθωσεν. Ἡ Κυρία ἐνίκηθη καὶ
ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἡττάν της. Ἡ-
μέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐφαίνετο μᾶλλον ῥεμ-
βώδης ἢ κατὰ τὸ σύννηθες, ὁ νέος τὴν ἡ-
ρώτησεν τί σκέπτεται.

— Σκέπτομαι, απεκρίθη, ὅτι. . . ἡμέ-
ρᾳ τῇ ἡμέρᾳ σμικρύνεσθε.

— Διατί δὲν μὲ ἀνεθέσατε τὰς ὑπο-
θέσεις σας; ἔλεγε καθ' ὁδὸν δικηγόρος τις,
ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων ἐν Ἀθήναις τῶν
ἄνευ πελατῶν, πρὸς ἱατρὸν, ὃν συνήντησε.

— Διότι δὲν ἡσθενήσατε ὅταν ἀσθε-
νήσιτε, θὰ σᾶς ἀναθέσω τοιαύτας, ἵνα
συμφηφίσωμεν τὰς δαπάνας ἐκάτερος.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα, ἔλεγέ τις
πρὸς τινὰ φιλονεικοῦντα μετ' αὐτοῦ, εἶμαι
πτωχὸς ἄνευ ὀβολοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ ὀργῇ μου
δύναμαι νὰ ἐξοδεύσω δέκα καὶ εἴκοσι χι-
λιάδας δραχμῶν.

— Τίς ἐδώρῃσατο τὴν χελώνην ταύ-
την; ἡρώτα πρὸ τινῶν ἡμερῶν κύριός τις
ἕνα τῶν κλητῆρων τοῦ φυσιολογικοῦ Μου-
σείου, δεικνύων μεγάλην τινὰ χελώνην,
νεωστὶ εἰς τὰ τάγματα ἐκεῖνα τῶν μὲ ὑέ-
λινα ὄρματα ζώων προστεθεῖσαν.

— Μᾶς τὴν ἔστειλαν ἀπ' ἐξω οἱ μ.ο-
νογενεῖς, απεκρίνατο ὁ κλητὴρ μετὰ
θάβρους καὶ ἀλαζονείας, ὀλοκλήρου τῆς
ἱστορίας τοῦ ζώου ἀρξάμενος καὶ διαβε-

βαιῶν ὅτι Ἀγγλος τις ἔδωκε λίρας ἀντι-
σταθμιζούσας πρὸς τὸ βάρος τοῦ ζώου.

Ἡμέραν τινὰ οἱ δύο φίλοι Ρ. καὶ Κ. εἰ-
σῆλθον ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κήπου ἀνα-
ζητοῦντες τὸν κοινὸν φίλον Σ. Ματαίως
ἀναζητήσαντες ἐξῆλθον ἐκ τῆς ὀπισθεν
θύρας καὶ ἐπροχώρουν συνομιλοῦντες πρὸς
τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ὀρφανίδου. — Ἴδού,
λέγει, ἀπαθῶς ὁ Ρ. ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ
καθίσταται σπουδαιότερα ἢ ὁμιλία, δια-
κρίνω ἐρχόμενον τὸν φίλον μας Σ. Ὁ Κ.
προσέχων ὅλως εἰς τὴν ὁμιλίαν ἐξηκολού-
θει συζητῶν (νομίζω ἐπρόκειτο περὶ Φλου-
ράνης) καὶ μόνον ὅτε εἶχον ἤδη φθάσει πρὸ
τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ τῆς Χίου δούλης,
ἐνθυμήθη καὶ στραφεῖς: — Ποῦ εἶναι λοι-
πὸν ὁ Σ. ὃν εἶδες ἐρχόμενον; ἡρώτησεν ὁ
Κ. » Ἀπορίαν μεγίστην δεικνύων τότε ὁ
Ρ.: — Πῶς διάβολο ἠπατήθην, λέγει· ἐνό-
μισα ὅτι ὁ καπνὸς, ὃν ἔδλεπα ἀναθρώ-
σκοντα ἦτο τοῦ σιγάρου τοῦ Σ, ἐνῶ δὲν
βλέπω εἰμὴ τὴν καπνοδόχον τοῦ ἀνθρώπου
τοῦ Κ. Ὀρφανίδου!

Σημείωσις. Ἡ σιγάρα τοῦ Σ. εἶναι περι-
δόχεια διὰ τὸ μέγεθος των ἐν Ἀθήναις· ὁ καπνὸς
των ἀμιλλᾶται πρὸς καπνοδόχον.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩ ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου Υ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Δὲν ὑπάρχω πλὴν τρομάξεις ἂν ποτε μὲ ἀπαντήσης

Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς

τέρπεσαι εἰς τὴν φωνὴν μου καὶ οὐδ' ὅλως μὲ φοβεῖσαι.

Κινδυνεύεις ὅμως, φίλε, ἂν προσεκτικὸς δὲν ᾦσαι,

μιάς χάριτος ἀσκόπως, κεφαλὴν ἂν μὲ δωρήσης.

Κ.

ΓΡΙΦΟΣ.

γῆτος ἐκ τῶν Ἀντιλλῶν.

